

сѣмъ се срѣщналъ и за това може да се види въ рапортитѣ на Окол. Началникъ.

— Г-нъ Миларовъ! Тѣзи нѣща можете да кажете, когато дойде рѣдъ да се испита свидѣтеля.

— Добрѣ. Азъ искамъ да кажа само това, че това нѣщо е измислено. Освѣнъ това, азъ знаа, че при прѣдварителното дознание ми показаха други такива показания, които не се съгласяватъ съ това. Има и други обстоятелства и когато дойде рѣдъ квадратно ще ви докажа, че това не е тѣй.

— Азъ ви слушахъ съ удоволствие повече отъ 10 минути и не мож да се начуда какъ така вий помнитѣ тия подробности, а не помните работи, за които ви питахъ по-напрѣдъ?

— Да, но това е ново нѣщо и е прѣсно още въ умътъ ми.

— Добрѣ. Ами срѣщахте ли се съ Пенкова?

— Срѣщахъ се.

— Говорихте ли си за прѣврати?

— Абсолютно, абсолютно никога.

— Но азъ виждамъ въ очитѣ ви кръвта, която е текла у васъ тогава, когато сте писали всичко, а пакъ сега какъ не си припомняте?

— Това е вѣрно, но заблѣжете, че тогава азъ сѣмъ се намиралъ въ едно увлечение, единъ видъ кошмаръ.

— Писвали ли сте нѣкога за нѣщо на г-на Д-ра Моолова и за какво?

— Абсолютно никога и за нищо.

Защ. Марковъ: Моля да се попита г. Миларовъ, познаава ли нѣкого си Димитръ Попъ Стойковъ, отъ Стрѣлча.

— Хичъ не мож да си спомня. Може да е сѣвсѣмъ не-познато на менъ лице, па може и да е познато, но не си спомнямъ.

Прокурора: Не желае ли г-нъ Марковъ да обясни за какво се касае тоя му въпросъ.

Защ. Марковъ: Понеже г-нъ Миларовъ е дошелъ да убива княза съ револверъ и незнамъ съ какво още, то искахъ да знаа и Димитръ Попъ Стойковъ билъ ли му е другаръ, понеже и той се обвинява за сѣщото. Азъ виждамъ сега че главниийтъ убийца не познава другъ такъвъ.

Прѣдсѣд.: Подсѣдимий К. Поповъ! Имате ли за нѣщо да почитате подсѣдимий Миларовъ?